

Sygn. akt III C 1341/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, Wydział III Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Ewa Dietkow

Protokolant: protokolant Małgorzata Szymanowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2014 roku w W.

sprawy z powództwa M. B.

przeciwko(...) Towarzystwu Ubezpieczeń (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa Ubezpieczeń (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz powoda M. B. kwotę 85.000,00 PLN (osiemdziesiąt pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 75.000,00 PLN od dnia 22 października 2009 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 10.000,00 PLN od dnia 30 listopada 2010 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa Ubezpieczeń (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz powoda M. B. rentę w kwocie po 800,00 PLN (osiemset złotych) miesięcznie;
3. oddala powództwo w pozostałej części;
4. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa Ubezpieczeń (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz powoda M. B. kwotę 4.617,00 PLN (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje pobranie od pozwanego (...) Towarzystwa Ubezpieczeń (...) Spółka Akcyjna w S. na rzecz Skarbu Państwa - kasa Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 3.518,87 PLN (trzy tysiące pięćset osiemnaście i 87/100 złotych) tytułem brakującej opłaty sądowej po zaliczeniu nadpłaty wydatków w kwocie 211,13 PLN.

III C 1341/10

UZASADNIENIE

Powód M. B. w pozwie z dnia 08 sierpnia 2010 roku wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Towarzystwa Ubezpieczeń (...) Spółka Akcyjna w S.:

- 1) 180.000,00 PLN (sto osiemdziesiąt tysięcy złotych) zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu;
- 2) bezterminowej renty w wysokości 2.000,00 PLN (dwa tysiące złotych) miesięcznie;
- 3) kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
- 4) nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

W piśmie z dnia 07 października 2011 roku doręczonym pozwanemu powód zmienił powództwo w części dotyczącej daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od żądanej kwoty zadośćuczynienia i wnosił o zasądzenie odsetek od dnia 22 października 2009 roku do dnia zapłaty, a nie jak w pozwie od dnia wniesienia pozwu.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w S. wnosił o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2009 roku około godz. 19,05 w O. prowadząca samochód marki C. nr rejestracyjny (...) B. J. nie ustępując pierwszeństwa przejazdu przy skręcie w lewo zderzyła się z prawidłowo poruszającym się motocyklem marki S. nr rejestracyjny (...), prowadzonym przez powoda – dowód - protokół policyjny k. 13. Bezpośrednio po wypadku powód został przewieziony do Szpitala (...). A. G. w O., gdzie rozpoznano złamanie wieloodłamowe podudzia prawego, otwarte z przemieszczeniem, rozległą ranę podudzia prawego, złamanie kości udowej prawej z przemieszczeniem i złamanie rzepki prawej – dowód – karta informacyjna k. 14, 259-261. W tym samym dniu wykonano zabieg operacyjny, w którym chirurgicznie zaopatrzone rozległą ranę podudzia prawego - dokonano rewizji rozległej rany z uszkodzeniem tkanek miękkich na całej długości podudzia z uwidocznieniem kości piszczelowej na całej długości, stwierdzono ubytki kostne w 1/3 długości obwodowej piszczeli, złamanie kości strzałkowej na dwóch poziomach, szyto ranę prawej stopy, założono wyciąg nadkłyckiowy kości udowej prawej, opracowano także rany powierzchniowe lewej ręki – dowód – karta informacyjna k. 15, 259-260. W dniu 29 kwietnia 2009 roku ponownie wykonano zabieg operacyjny – dokonano repozycji złamania gwoździem śródszpikowym – dowód – karta informacyjna k. 15, 259. Z powodu martwicy tkanek podudzia prawego w dniu 20 maja 2009 roku wykonano wycięcia tkanek i rekonstrukcji przy pomocy materiału pobranego z lewego uda – dowód – karta informacyjna k. 259-261verte. Powód został wypisany w stanie dobrym w dniu 22 czerwca 2009 roku z zaleceniem dalszego leczenia w warunkach ambulatoryjnych i pod opieką rodziny – dowód – karta informacyjna k. 259-260. W Szpitalu im. (...) A. G. w O. powód ponownie przebywał w dniach od 23 listopada 2010 roku do 26 listopada 2010 roku i podczas tego pobytu w dniu 24 listopada 2010 roku usunięto powodowi zewnętrzny aparat stabilizujący – aparat K. – dowód – karta informacyjna k. 275-277. Zgodnie z zaleceniami lekarza po opuszczeniu szpitala powód kontynuował leczenie w warunkach ambulatoryjnych, korzystał także z leczenia sanatoryjnego w dniach od 2 czerwca 2011 do 25 czerwca 2011 roku oraz wrzesień 2012 rok w I. – dowód - opinia biegłego A. B. k. 340. Powód korzysta także z rehabilitacji ZUS – dowód – zeznania powoda k. 429. Dotychczas prowadzone leczenie powoda okazało się częściowo skuteczne, pozostało duże i trwałe inwalidztwo powoda jako następstwo wypadku z dnia 24 kwietnia 2009 roku, powód nigdy nie odzyska pełnej sprawności jaką miał przed wypadkiem i nie rokuje powrotu do pełnego zdrowia – dowód – opinia biegłego A. B. k. 347. Obecnie powód nie wymaga dalszego leczenia przebytych urazów, jest po leczeniu operacyjnym urazu zmiążdżeniowego kończyny dolnej prawej na wysokości podudzia powikłanego martwicą i bliznowcem na podudziu, po leczeniu operacyjnym złamania w 1/2 długości trzonu kości udowej prawej, ma przykurcz stawu kolanowego prawego, przykurcz stawu skokowego prawego, po leczeniu operacyjnym oparzenia tkanek miękkich podudzia prawego powikłanego głęboką martwicą – dowód – opinia biegłego A. B. k. 344. W okresie po wypadku, szczególnie od kilkunastu do kilkudziesięciu tygodni po nim powód odczuwał dolegliwości bólowe o znacznym natężeniu, w mniejszym natężeniu odczuwa je także obecnie, szczególnie w razie utrzymywania zbyt długo pozycji stojącej, na zmiany pogody oraz w razie zbyt wysokiej i zbyt niskiej temperatury otoczenia – dowód – zeznania powoda k. 429. W dniu 2 listopada 2009 roku powód był konsultowany przez psychologa, który rozpoznał reakcję na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne, z tej przyczyny powód nie leczył się psychiatrycznie, nie pozostawał pod stałą opieką psychologa, nie przyjmował leków przeciwdepresyjnych ani nasennych – dowód – konsultacja psychologa k. 17, opinia biegłej J. S. k. 401. Po wypadku u powoda wystąpiły zaburzenia adaptacyjne depresyjno-lękowe – dowód – opinia biegłej J. S. k. 402. Obecnie powód jest w nastroju sytuacyjnie obniżonym, przygnębiony swoją sytuacją życiową, uczuciowo zubożony, wycofany społecznie, skarży się na męczliwość i trudności w skupianiu uwagi, jest mało aktywny, musiał zrezygnować z uprawiania sportu, z jazdy motocyklem, przebywa głównie w domu, kontakty z rówieśnikami ograniczył, gdyż nie interesowali się nim, nadal utrzymują się objawy zaburzeń nerwicowych z komponentą depresyjną – dowód – zeznania powoda k. 429, opinia biegłej J. S. k. 401-402. Stan psychiczny powoda pozwala mu na podjęcie pracy zarobkowej, nawet tej, którą

wykonywał przed wypadkiem, jednak ze względu na stan fizyczny wykonywanie pracy zarobkowej przez powoda zostało znacznie ograniczone – dowód – opinia biegłych: J. S. k. 401-402, A. B. k. 346-347. Powód urodzony (...) nie ma zawodu, skończył liceum ogólnokształcące, do początku 2008 roku odbył zasadniczą służbę wojskową w oddziałach prewencji policji, w okresie od 1 marca 2008 roku do 21 stycznia 2010 roku był zatrudniony w spółce (...) na stanowisku maszynista sklejarci, była to praca stojąca, zatrudnienie ustało wskutek długotrwałej choroby – dowód – świadectwo pracy k. 16, zeznania powoda k. 429. Umowa o pracę z powodem była zawarta na czas określony od 1 marca 2008 roku do 31 grudnia 2011 roku – dowód – umowa o pracę k. 146. Powód otrzymywał wynagrodzenie miesięczne netto w kwocie 1.600,00 PLN do 1.790,00 PLN – dowód – zaświadczenie pracodawcy k. 98, zaświadczenie o wynagrodzeniu k. 148. Lekarz orzecznik ZUS orzekł w dniu 13 października 2011 roku, że powód jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 marca 2012 roku – dowód – orzeczenie k. 250. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał od 20 lipca 2010 roku i wypłaca powodowi nadal rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w kwocie 793,00 PLN netto, a obecnie 720,00 PLN netto – dowód – decyzja ZUS k. 239, zeznania powoda k. 429. Powód utrzymuje się z tej renty wypłacanej przez ZUS, nie ma innych źródeł utrzymania, mieszka z rodzicami w O., jest kawalerem – dowód – zeznania powoda k. 429. Powód przewiduje uruchomienie własnej działalności gospodarczej – sklepik internetowy z częściami motoryzacyjnymi lub inwestowanie na GPW. Pierwszy sukces już osiągnął, gdyż zainwestował 3.000,00 PLN w akcje PKN (...) i trochę zarobił za co kupił telewizor i komputer – dowód – zeznania powoda k. 430. Powód zgłosił w dniu 13 maja 2009 roku do pozwanego żądanie zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 90.000,00 PLN – dowód – zgłoszenie roszczeń k. 134. Sprawca wypadku B. J. prowadziła za zgodą właściciela pojazd ubezpieczony u pozwanego od odpowiedzialności OC w okresie od 26 października 2008 roku do 25 października 2010 roku – dowód – polisa k. 107, upoważnienie k. 113. Pozwany przyznał powodowi i wypłacił w dniu 1 lipca 2009 roku kwotę 5.000,00 PLN z tego tytułu – dowód – polecenie przelewu k. 120, decyzja k. 121. W dniu 22 października 2009 roku pozwany przyznał powodowi całkowitą kwotę zadośćuczynienia 15.000,00 PLN i wypłacił brakującą kwotę 10.000,00 PLN – dowód – zawiadomienie k. 64. Ponadto pozwany wypłacił powodowi decyzją z dnia 22 października 2009 roku kwotę 639,03 PLN tytułem utraconego dochodu w okresie od kwietnia 2009 roku do sierpnia 2009 roku oraz w dniu 15 kwietnia 2010 roku kwotę 1.063,76 PLN z tytułu opieki osób trzecich i kosztów leczenia – dowód – decyzja k. 64, polecenie przelewu k. 49. Pozwany otrzymał odpis pozwu w dniu 29 listopada 2010 roku – dowód – potwierdzenie odbioru k. 38.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 392), kierujący pojazdem jest osobą ubezpieczoną i odpowiada za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Wyrządzając szkodę komukolwiek ponosi odpowiedzialność deliktową, której podstawą jest art. 436 § 1 i § 2 k.c. W okolicznościach niniejszej sprawy kierująca samochodem marki C. ze swojej winy nie ustąpiła prowadzonemu przez powoda pojazdowi pierwszeństwa przejazdu czym doprowadziła do zderzenia pojazdów. Winna tego zderzenia odpowiada na zasadzie art. 436 § 2 k.c. wobec powoda za szkody, których doznał. Pozwany w toku procesu nie kwestionował swojej, wynikającej z przepisu art. 822 § 1 k.c. odpowiedzialności co do zasady za skutki wypadku z dnia 24 kwietnia 2009 roku oraz wypłacił uznane przez siebie zadośćuczynienie w kwocie łącznej 15.000 PLN, zrekompensował część wydatków powoda związanych z leczeniem, z tytułu zwrotu kosztów opieki

osoby trzeciej oraz utraconych zarobków w łącznej kwocie 1.702,79 PLN. Pozwany uznał wypłacone powodowi kwoty zadośćuczynienia oraz odszkodowania za wystarczające, a żądanie zgłoszone przez powoda nadmierne w stosunku do doznanej krzywdy i nieudowodnione. Sąd nie prowadził postępowania dowodowego na okoliczność ewentualnej winy spowodowania wypadku przez kierującą samochodem C. B. J.. Wprawdzie brak jest w sprawie skazującego wyroku wobec sprawcy wypadku, to jednak same pozwany przyznał, że wina kierującego samochodem C. spowodowania wypadku, w następstwie którego obrażenia ciała odniósł powód była bezsporna.

Przepis art. 361 § 1 k.c. przewiduje, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rozwiązanie to jest przejawem przyjętej na gruncie polskiego prawa koncepcji związku łączącego szkodę i jej rozmiar ze zdarzeniem, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy. Według stanowiska dominującego zarówno w nauce prawa, jak i orzecznictwie, o tym, czy przebieg badanego łańcucha zdarzeń, między którymi istnieje powiązanie typu *conditio sine qua non*, jest normalny, decydują kryteria zobiektywizowane, wynikające z doświadczenia społecznego (życiowego) i wiedzy naukowej. Za normalne następstwo danego zdarzenia uważa się taki skutek, który zazwyczaj, w zwykłym porządku rzeczy jest konsekwencją tego zdarzenia, a zatem, jeżeli zdarzenie to ogólnie sprzyja jego wystąpieniu. W sytuacjach granicznych rozstrzygające znaczenie ma, ze względu na niedookreśloność zwrotu „normalne następstwa”, poczucie prawne sędziego. Podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że celem przedstawionego ujęcia koncepcji przyczynowości adekwatnej jest wyznaczenie odpowiadającej słuszności granicy między tymi skutkami, które można przypisać pozwanemu o naprawienie szkody, a tymi, których przypisać mu nie można. Nie budzi wątpliwości, że normalny związek przyczynowy zachodzi nie tylko pomiędzy bezpośrednią przyczyną a szkodą, ale także pomiędzy przyczynami pośrednimi, a badanym skutkiem. Należy podkreślić, że biegły A. B. specjalista chirurgii ogólnej, specjalista ortopedii i traumatologii określił stan zdrowia powoda jako wynikający bezpośrednio z wypadku z dnia 24 kwietnia 2009 roku. Przed wypadkiem powód był w 100% zdrowym, młodym mężczyzną, nie chorował na żadne choroby ani fizyczne, ani psychiczne. W wypadku powód doznał zmiążdżenia kończyny dolnej prawej ze złamaniem wieloodłamowym z przemieszczeniem kości piszczelowej i złamaniem wieloodłamowym z przemieszczeniem kości strzałkowej, złamania w 1/2 długości trzonu kości udowej prawej, oparzenia tkanek miękkich podudzia prawego z głęboką martwicą. Biegła J. S. specjalista psychiatra stwierdziła wystąpienie u powoda w wyniku wypadku zaburzeń adaptacyjnych depresyjno-lękowych. Podkreśliła, że te zaburzenia są bezpośrednio związane z wypadkiem w dniu 24 kwietnia 2009 roku. Związek przyczynowy pomiędzy obrażeniami odniesionymi przez powoda w wypadku, a obecnym jego stanem zdrowia jest więc normalny, bezpośredni. Sąd uznał opinie obu biegłych: A. B. i J. S. za wystarczające do ustalenia zakresu i charakteru obrażeń odniesionych przez powoda w wypadku oraz oceny obecnego stanu zdrowia powoda. Wiedza specjalistyczna biegłych nie budziła wątpliwości, a merytoryczna zawartość opinii nie była podważana przez strony.

Zadośćuczynienie na podstawie art. 445 § 1 k.c.:

Przepis art. 445 k.c. ma zastosowanie do szkody na osobie, której naprawienia poszkodowany żąda na podstawie reguł odpowiedzialności deliktowej. Podmiotem uprawnionym do dochodzenia roszczenia na podstawie art. 445 k.c. jest pokrzywdzony wskutek uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia. Odpowiedzialność może ponosić każdy podmiot stosunku cywilnoprawnego, jeżeli jest sprawcą naruszenia lub odpowiada za sprawcę.

Powód domaga się zasądzenia kwoty 180.000,00 PLN ponad kwotę wypłaconą przez pozwanego dobrowolnie tj. 15.000,00 PLN. Razem więc z uznaną i wypłaconą przez pozwanego kwotą zadośćuczynienie łącznie wymagane przez powoda wynosiłoby kwotę 195.000,00 PLN.

Zdaniem sądu pozwany powinien wypłacić powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 100.000,00 PLN (sto tysięcy złotych). Ustalając wysokość zadośćuczynienia sąd brał pod uwagę obrażenia jakich doznał powód, rozmiar cierpień jakie znosił powód i jakim w dalszym ciągu jest poddawany. Nie da się przeliczyć i wskazać konkretnej kwoty należnej powodowi z tytułu doznanych cierpień związanych z poważnymi dwoma zabiegami chirurgicznymi, leczeniem, rehabilitacją, oszpeceniem, izolacją, a ostatecznie poważnym i trwałym inwalidztwem na skutek stałej dysfunkcji prawej dolnej kończyny. Powód ma obecnie 28 lat, jego życie po wypadku istotnie się zmieniło w stosunku do tego co było przed wypadkiem i czego mógł oczekiwać. W chwili wypadku powód miał 23 lata, miał plany życiowe.

Po 5 latach od wypadku powód nadal odczuwa silne dolegliwości bólowe, ma trudności w poruszaniu się, nie może stać, jest wycofany, rozżalony, nie zrealizował planów, nie może pracować, psychicznie pozostaje na granicy stanu depresyjnego. Przed wypadkiem powód był zdrowym, 23 letnim mężczyzną, sprawnym fizycznie, uprawiającym sporty, lubiącym jazdę na motocyklu. Po wypadku nie wykonuje żadnej pracy, w codziennych czynnościach życiowych radzi sobie obecnie sam, ale nie ma kontaktu z kolegami, nie ułożył sobie życia rodzinnego. Powód oczekuje na kolejny zabieg operacyjny usunięcia gwoźdźcia zespalającego kość udową. Powód przed wypadkiem zarabiał około 1.790,00 PLN miesięcznie netto. Powód nie miał własnego domu, ani mieszkania, mieszkał i nadal mieszka z rodzicami, był właścicielem motocykla S.. Spadek poziomu życia wywołany stanem zdrowia powoda powinien być także kompensowany zadośćuczynieniem. Ustalając wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd ocenił wszystkie powyższe okoliczności życiowe powoda. Sąd także brał pod uwagę bogaty dorobek orzecznictwa w tym przedmiocie. Sąd podziela następującą argumentację Sądu Najwyższego z uzasadnienia do wyroku z dnia 29 maja 2008 roku w sprawie II CSK 78/08, publ. Lex nr 420389: „przewidziane w art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu naprawienie - przez rekompensatę pieniężną - szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. W ten sposób ujawnia się aprobowany w orzecznictwie kompensacyjny charakter zadośćuczynienia pieniężnego (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r. I CK 131/2003 OSNC 2005/2/40 oraz z dnia 27 lutego 2004 r. V CK 282/2003 system informacji prawniczej lex 183777). O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien zatem w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco. Do użytego w art. 445 § 1 k.c. zwrotu „odpowiednia suma” przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie zgodnie, z którym przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być „utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa” (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1962 r. IV CR 902/61, OSNPCP 1963/5/92, z dnia 24 czerwca 1965 r. I PR 203/65 OSPiKA 1966/4/92, z dnia 12 września 2002 r. IV CKN 1266/00 nie publ.). Wysokość zadośćuczynienia pieniężnego powinna uwzględniać aktualne warunki oraz stopę życiową społeczeństwa, kraju, w którym mieszka poszkodowany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r. V CKN 1114/00 niepubl.). Najbliższym punktem odniesienia powinien być poziom życia osoby, której przysługuje zadośćuczynienie, gdyż jej stopa życiowa rzutować będzie na rodzaj wydatków konsumpcyjnych mogących zrównoważyć doznane cierpienie”.

Powód mieszka w O., gdzie poziom wydatków konsumpcyjnych jest niższy niż w W.. Trzeba też wziąć pod uwagę, że powód przed wypadkiem pracował za podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony do 31 grudnia 2011 roku. Nie miał zatem stabilnej pozycji finansowej. Zadośćuczynienie, które zdaniem sądu jest odpowiednie to składowa wielu elementów. Wśród młodych ludzi panuje ok. 20% bezrobocie, a powód nie ma żadnego wyuczonego zawodu, nie należał przed wypadkiem do ludzi zamożnych. Osiągał wynagrodzenie netto miesięcznie około 1.800,00 PLN, nie miał własnego mieszkania, oszczędności. Przyjęta przez sąd kwota zadośćuczynienia nie odbiega rażąco od kwot, które są zasądzone w podobnych przypadkach.

Pozwany wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 15.000,00 PLN, a zatem do wypłaty pozostaje kwota 85.000,00 PLN. Powód zgłosił pozwanemu żądanie wypłaty zadośćuczynienia w kwocie 90.000,00 PLN w dniu 13 maja 2009 roku i wobec uznania przez pozwanego w dniu 22 października 2009 roku bezspornej kwoty 15.000,00 PLN powód domaga się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 22 października 2009 roku od całego obecnie dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu powodowi należą się odsetki ustawowe od kwoty 75.000,00 PLN istotnie od dnia 22 października 2009 roku, tj. stosownie do art. 817 § 2 k.c.. Jest tak dlatego, że skoro do daty wytoczenia powództwa pozwany nie wiedział, że powód domaga się kwoty wyższej niż 90.000,00 PLN i z tej spełnił w dniu 22 października 2009 roku część w kwocie 15.000,00 PLN, to zalega z płatnością 75.000,00 PLN z wówczas żądanych. Od kwoty 10.000,00 PLN należą się powodowi odsetki od dnia wezwania pozwanego do zapłaty w tej części, a więc od dnia następnego po dacie doręczenia odpisu pozwu tj. 30 listopada 2010 roku. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy (tak wyroki Sądu

Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, i z dnia 4 listopada 2008 r., II PK 100/08, OSNP 2010, nr 10, poz. 108).

Renta z powodu utraty możliwości zarobkowych na podstawie art. 444 § 2 k.c.

Swoje żądanie zasądzenia bezterminowej renty w wysokości 2.000,00 PLN powód opierał na przepisie art. 444 § 2 k.c. uzasadniając to żądanie całkowitą utratą zdolności do pracy zarobkowej.

Z treści przepisu art. 444 § 2 k.c., renta przysługuje poszkodowanemu w trzech przypadkach:

- 1) jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo
- 2) jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub
- 3) zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość.

Powód jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej, ale czasowo. Wynika to z opinii lekarza orzecznika ZUS. Powód nie przedstawił aktualnej opinii tego orzecznika innej niż wydana w dniu 13 października 2011 roku. Z treści tego orzeczenia wynikało, że całkowita niezdolność do pracy powoda jest ustalona do dnia 31 marca 2012 roku. Wprawdzie ZUS nadal świadczy powodowi rentę w kwocie 720,00 PLN, to ani biegły A. B., ani biegła J. S. nie stwierdzili, że powód jest całkowicie niezdolny do pracy. Możliwość świadczenia pracy przez powoda są ograniczone, gdyż nie może on wykonywać dotychczasowej pracy stojącej, męczy się, nie może także długo siedzieć, ale nie posiadając żadnego zawodu powód może świadczyć pracę z domu korzystając z komputera. Takie właśnie plany zarobkowania powód przedstawił zeznając w charakterze strony. Powód utracił tylko częściowo zdolność do pracy zarobkowej – w około 50%. Tak więc zarabiając około 1.600,00-1.800,00 PLN netto miesięcznie przed wypadkiem powinien otrzymać połowę otrzymywanego wynagrodzenia tj. kwotę 800,00 PLN miesięcznie. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosił żądania co do terminu początkowego renty, ani co do odsetek i ich wymagalności, zatem sąd nie mógł wyrokować domyślając się woli powoda, gdyż naruszyłby zakaz określony w art. 321 § 1 k.p.c..

To wszystko mając na uwadze sąd orzekł jak w wyroku.

Stosując przepis art. 100 k.p.c. sąd włożył na pozwanego obowiązek zwrotu powodowi wszystkich kosztów, gdyż określenie należnej powodowi sumy zależało od oceny sądu. Na koszty poniesione przez powoda składa się opłata stosunkowa uiszczona w części w kwocie 1.000,00 PLN oraz wynagrodzenie rady prawnej w kwocie 3.617,00 PLN zgodnie z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. O obowiązku uiszczenia przez pozwanego brakującej opłaty sądowej, od uiszczenia której powód był zwolniony, sąd orzekł na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w związku z art. 100 k.p.c. Po rozliczeniu wydatków Skarbowi Państwa należy się od pozwanego 3.518,87 PLN.